

davidovy hvězdy

kristina ohlssonová

FLEET

Kristina Ohlssonová

Davidovy hvězdy

davidovy hvězdy

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2013
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2015

ISBN 978-80-7473-326-0 (PDF)

Se setměním přicházel strach. David nenáviděl noci. Vzdálenost mezi jeho pokojem a bezpečím panujícím v ložnici rodičů mu někdy připadala nepřekonatelná. Často se raději schoval pod peřinu, než aby se odvážil do temné chodby za dveřmi.

Všiml si, že mamince dělá jeho strach ze tmy starosti. Občas, když se mu zdálo něco obzvlášť děsivého, křičel nahlas ze spaní. To maminka vždycky hned přispěchala, hladila ho po čele a šeptala mu, že se nemá čeho bát. Rozsvítila lampičku na nočním stolku a vytáhla rolety.

„Nic tam není, Davidku. Nic, co by ti mohlo ublížit. Podívej se.“

Žádala to, co od svých dětí požadují všichni rodiče. Aby se podíval do tmy. Aby pochopil, že mu zvenku nic nehrozí.

Jenže David se nebál něčeho, co by bylo vidět pouhým okem. Báł se toho, čeho si člověk všimne, až když je pozdě. Děsivého přízraku číhajícího ve tmě a v tichu, před nímž není úniku.

Začal s tím Avital. Vyprávěl Davidovi o chlapci, který nenávidí děti a číhá v drsné krajině prostírající se kolem jejich vesnice. Říká se mu Papírový chlapec.

„Přes den spí a budí se se západem slunce,“ pošeptal mu Avital jednoho dne, když se schovali do jeho boudy

na stromě, protože se Davidovi ještě nechtělo domů.
„Vždycky si vyhlédne nějaké dítě, a to taky dostane.“

Davidovi se sevřel žaludek.

„A podle čeho si je vybírá?“ zeptal se šeptem.

„To právě nikdo neví. Může si přijít pro kohokoli.“

David se pokusil zahnat strach mávnutím ruky.

„Kecáš,“ obvinil kamaráda.

Podlaha boudy byla tvrdá a dovnitř foukal studený vítr. David měl na sobě jen šortky a tričko s krátkým rukávem. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

„To teda nekecám,“ ohradil se Avital.

Avital byl vždycky odvážnější. Ničeho se nebál a vždycky byl připravený být se za to, co si umanol. Ale taky to byl dobrý kamarád. Aspoň to říkal Davidův táta. Že až Avital vyroste, bude z něj dobrý voják. Že takové, jako je on, jejich země potřebuje. Svůj názor na Davidovu budoucnost otec nevyslovil, David si však domyslel, že se od Avitalovy nejspíš bude zásadně lišit.

„Přichází v noci, když spíme,“ pokračoval Avital.

„Číhá za oknem, a když to nejméně čekáme, vlezte si pro nás. Takže si radši dávej pozor a nikdy nespí s otevřeným oknem.“

Ta slova Davidovi v hlavě pevně zakořenila. Ne a ne se jich zbavit.

Od té doby vždycky na noc zavíral okno.

Ovšem s příchodem léta, kdy zemi zaplavilo obvyklé sucho a horko, došla jeho mamince trpělivost.

„Vždyť se z toho horka rozstonáš, Davídku. Musím ti tu trochu vyvětrat.“

David mamince časem přestal odporovat. Nechal ji vždycky okno otevřít a potom počkal, až si půjde lehnout. Sotva dům utichl, opatrně vstal a okno zase zavřel. Teprve pak dokázal usnout.

Později se ovšem dozvěděl, že to byla chyba. Že ani se zavřeným oknem není v bezpečí.

„Někdy ho popadne vztek, a to má pak děsnou sílu. Nezastaví ho žádné okno ani dveře. Dokonce ani zeď. Člověku nezbyvá než doufat.“

„Doufat v co?“

„Že si vybere jinou oběť.“

To rozhodlo. Od té doby byl Davidův strach ze samoty větší než strach z temné chodby vedoucí do ložnice k rodičům. Chodil si k nim lehnout každou noc a oni ho odmítli jen tehdy, když ho náhodou předběhla jeho mladší sestrčka.

„Pojď ke mně, miláčku,“ pošeptala mu pokaždé maminka a odhrnula peřinu, aby se k ní mohl přitulit.

Ani potom však David nemohl usnout. Spánek se většinou dostavil až pár hodin před svítáním, což s sebou neslo další nepříjemnosti. Nedávno začal chodit do první třídy a usínal při vyučování. Učitelé si o něj dělali starosti a přesvědčili rodiče, aby vzali chlapce na prohlídku k lékaři.

„Váš syn je jen vyčerpaný,“ konstatoval pediater. „Dopřejte mu pár dní odpočinku a bude zase jako rybička.“

David tedy zůstal týden doma a paní učitelka pověřila Avitala, aby mu nosil sešity a domácí úlohy. David učitelku proklínal, proč ten úkol svěřila zrovna Avitalovi. Za nic na světě nechtěl poslouchat další strašidelné historky. Neměl však na vybranou.

Jednoho dne, když už byl Avital na odchodu a zapínal si aktovku, se jakoby mimochodem zeptal:

„Tak co? Už jsi ho viděl?“

David zuřivě zavrtěl hlavou.

„Tak to určitě brzo přijde,“ předpověděl Avital.

Jeho proroctví se však naplnilo až mnohem později.

Uběhlo mnoho let. David s Avitalem dospěli, opusťli rodnou vesnici a shodou okolností se ocitli ve stejném kibucu.

Teprve tehdy Papírový chlapec přišel. Z kibucu se ztratilo dítě. Deset dní a deset nocí ho všichni dospělí

hledali. Za pomoci policie a vojáků. Nakonec našli jeho tělo. Tak znetvořené, že dětem odmítli povědět, co se mu stalo.

Děti to však věděly.

David s Avitalem, tehdy už dospělí muži, si mlčky vyměnili vědoucí pohled. Bylo jim jasné, co se stalo. Že v tom má jistě prsty Papírový chlapec. A že je jen otázkou času, kdy udeří znovu.

KONEC

Útržek I

Žena, jež dosud neví, že na ni za rohem číhá peklo, si svižně vykračuje po chodníku. Z černého nebe padá sníh a usazuje se jí na ramenou jako andělské slzy. V ruce nese pouzdro s violoncellem. Má za sebou dlouhý den a těší se domů.

Na rodinu.

Na spící děti a manžela čekajícího na ni s vínem a kupovanou pizzou. Možná dokonce pocítuje klid. Zdá se totiž, že drama, které ji tak dlouho zaměstnávalo, konečně dospělo ke konci. Teprve teď si uvědomuje, jak moc ji tížilo. Už se nemůže dočkat, až to bude mít za sebou. Odteď bude všechno jinak.

Dlouhými kroky se blíží k domovu. Čím je blíž, tím kráčí svižněji. Už aby byla doma. Odpočine si. Nabere nové síly.

Vtom se ozve ten zvuk. Prořízne zimní ticho a zasáhne ji jako úder kladivem.

Hlasité kvílení sirén. Blikající majáčky.

Řev motorů, když se těsně kolem ní proženou sanitka a policejní auto.

Najednou ví jistě, kam mají namířeno.

K ní domů.

Rozběhne se. Takhle rychle ještě nikdy neběžela. Utíká jako o život vstříc smrti. Sníh tlumí její kroky a dech

se mění v hustou páru. Zabočí za poslední roh a znovu spatří modré světlo. A spoustu lidí. Muže i ženy v uniformách. Na chodníku i ve vozovce. Hlasité výkřiky a napjaté výrazy ve tváři. Plačící žena. Muž křičící na řidiče auta, aby do prdele zaparkoval někde jinde.

Vtom si jí všimnou.

Je jako rozjetý nákladní vlak. Nikdo ji nedokáže zadržet. Někteří se o to přesto pokusí, ona jim však o milimetr unikne. Vřítí se otevřenými dveřmi do domu a vrhne se ke schodům.

Tam v plné rychlosti narazí do muže v uniformě.

Ozve se tupá rána a ona upadne. Pokusí se vstát, ale drží ji paže, které si nejspíš namlouvají, že jsou silnější než paže zoufalé matky.

„Teď tam nemůžete. Počkejte chvíli...“

Ženu však ani nenapadne čekat. Bez přemýšlení muže skolí jediným kopnutím do rozkroku, vstane a běží dál. Výš. Za sebou slyší jakoby v mlze jeho hlas:

„Vyklouzla mi! Chytte ji!“

Brzy zdolá všechny schody a stojí přede dveřmi svého bytu. Teď se dozví, co se stalo.

Že její muž a děti jsou po smrti.

Že jí nic nezbylo.

Bude jen tiše stát na prahu pokoje a pozorovat hořečnou aktivitu kolem sebe, snahu o záchranu něčeho, co už zachránit nelze. Tak si ten pohled všichni přítomní zapamatují.

Jak stojí mlčky ve dveřích, na sobě zasněžený kabát a v rukou pouzdro s nástrojem.

DŘÍVE

Den první

Středa 25. ledna 2012

Efraim Kiel měl dva úkoly. Za prvé najít nejvhodnějšího kandidáta na post nového bezpečnostního šéfa Šalamounovy obce, což byla jedna ze židovských obcí ve Stockholmu. Na druhý úkol raději ani nechtěl pomýšlet. Po splnění obou se vrátí do Izraele. Nebo ho vyšlou zase jinam. Jen zřídka kdy věděl, jak dlouho bude na cestách.

Vlastně by na tom nemělo být nic těžkého. Kolikrát už ho vyslali na podobnou misi? Nespočetněkrát. A kolikrát při ní narazil na podobné těžkosti? Ani jednou.

Šalamounova obec se na Mosad obrátila sama. V posledním roce totiž došlo k několika znepokojivým událostem. Obec musela čelit několikanásobné sabotáži a pokusům o atentát, jež byly dokonce namířené i proti židovské škole. Nikdo netušil, proč se bezpečnostní situace natolik vyostřila zrovna ve Stockholmu. A vlastně to ani nebylo podstatné. Klíčové bylo minimalizovat další rizika. Jedním z opatření bylo i vypsání výběrového řízení na nového, kompetentnějšího bezpečnostního šéfa. Efraimovým úkolem bylo ho najít.

Efraim dobře věděl, koho hledá.

Schopného vůdce.

Dobrý tým musí mít v čele zásadového a akceschopného člověka s citem pro určování priorit a strategická

rozhodnutí, a především někoho, koho by si jeho podřízení mohli vážit. Sebelepší životopis nedokázal vykompenzovat vlastnosti vyvolávající v týmu pohrdání.

Nalézt takového uchazeče se ukázalo být velmi obtížné. Každému z kandidátů něco chybělo. Nejčastěji ztroskotávali na nedostatku potřebných zkušeností a morální zásadovosti. Jeden za druhým odpadávali a Efraima začínal tlačit čas.

„Máme přece ideálního kandidáta. Proč ho odmítáte?“ nechápal předseda Šalamounovy obce.

„Protože může nastoupit až v létě,“ odvětil Efraim. „To je příliš pozdě. Nemůžete být půl roku bez bezpečnostního šéfa.“

Pohledem sklouzl k oknu, za nímž se z černých mráčen snášel k zemi bílý nadýchaný sníh. Stockholm a Tel Aviv v zimě se nedaly srovnat. Efraim ještě před pár dny trávil večer na zahrádce u sklenky vína. Ovšemže i Švédové mají své rituály a zvyky. Efraim se doslechl, že v zimě občas venku grilují párky a popíjejí horkou čokoládu. To mu připadalo jako nanejvýš směšná tradice. Nemluvě o tom, že sám nejí vepřové maso a nikdy by ho nenapadlo míchat maso a mléko.

„Musíme vybrat někoho jiného,“ prohlásil a přitom se přemáhal, aby zachoval alespoň jakžtakž diplomatický tón. „Někoho, kdo má potřebné zkušenosti a může nastoupit hned.“

Předseda obce zalistoval složkou životopisů. Uchazečů sice nebylo mnoho, ale zase ne tak málo, aby neměli z čeho vybírat. Efraim věděl, že předseda obce měl v poslední době plné ruce práce. Šalamounova obec i pod ni spadající škola se přestěhovaly do nových prostor v ulici Nybrogatan. Sídlily teď přímo naproti sobě. Z malých prostor v ulici Artillerigatan to sice nebylo daleko, i tak ovšem stěhování stálo spoustu času a energie a všichni by uvítali trochu klidu.

Kdyby jen nejlepší kandidát mohl nastoupit dříve, povzdychl si Efraim v duchu.

Nevylučoval ani možnost, že by se funkce obsadila do léta pouze dočasně. I v tom případě by ovšem potřebovali solidního kandidáta. Židovská obec bez bezpečnostního šéfa je příliš zranitelná.

Efraim se nemohl zbavit těžko definovatelného pocitu, že Šalamounova obec moc dlouho nepřežije. Netrpělivě se natáhl po seznamu kandidátů, který už znal nazpaměť.

„Dnes přibyl ještě jeden uchazeč,“ pronesl předseda obce váhavě. „Nebo vlastně několik uchazečů. Kontaktovala nás jistá konzultantská firma specializující se na strategickou bezpečnost.“

Efraim povytáhl obočí.

„A?“

„Podle mého by v úvahu připadal jenom jeden jejich kandidát. Ale jednak se přihlásil pozdě a jednak nemá úplně čistý štít.“

Formality Efraima nezajímaly. To druhé ovšem ano.

„Co se vám na něm nezdá?“

„Není to náš člověk.“

„Chcete říct, že je gój?“

„Ano.“

Nežidovský kandidát na funkci bezpečnostního šéfa židovské obce. Zajímavé.

„A proč se o něm zmiňujete, když proti němu máte výhrady?“

Předseda obce místo odpovědi vstal a vyšel ven z místnosti. Za pár vteřin se vrátil s papírovými deskami.

„Protože má za sebou zajímavou kariéru. Alespoň pro případ, že bychom vybírali někoho pro překlenovací období. Trochu jsem si ho proklepl a zjistil jsem pár podstatných věcí.“

Předseda obce podal desky Efraimovi, který do nich se zájmem nahlédl a pustil se do čtení.

„Bývalý policista. Třicet osm let. Ženatý, dvě děti. Bytem na předměstí Spånga, kam se přestěhoval před pár lety, když přišel o práci. Základní vojenská služba u pobřežní stráže, kde potom nějakou dobu zůstal. Nejspíš si pohrával s myšlenkou stát se profesionálním vojákem. Následovalo studium policejní akademie a blesková kariéra. V rekordním čase to dotáhl na kriminálního inspektora a po několika letech byl vybrán do zvláštního vyšetřovacího týmu stockholmské policie pod vedením Alexe Rechta.“

Efraim vzhlédl.

„Alex Recht? To jméno je mi nějak povědomé.“

„Hodně se o něm psalo na podzim v novinách. V souvislosti s tím únosem letadla. Pilotoval ho jeho syn.“

„Aha, už si vzpomínám,“ přikývl Efraim.

O únosu švédského letadla informovaly i izraelské noviny.

Efraim se znovu zahleděl do papírů. Informace, které mu poskytl předseda obce, souhlasily s tím, co dotyčný sám uvedl v životopise.

Jeden údaj ovšem chyběl.

„Říkal jste, že ho od policie vyhodili?“

„Ano.“

„A přesto ho chcete zaměstnat? Je vám jasné, že v zemi, jako je Švédsko, musí policajt udělat hodně velký přešlap, aby přišel o služební průkaz?“

Předseda obce přikývl.

„Dovolil bych si tvrdit, že v tomhle případě existují výjimečné polehčující okolnosti.“

„Jaké?“

Předseda obce se významně odmlčel.

„Zastřelil vraha svého bratra. Ve službě.“

Efraim věnoval předsedovi obce dlouhý pohled. Vzápětí se opět zahleděl do papírů.

Peder Rydh.

Že by to byl jejich muž?

Hovor přerušilo rázné zaklepání. Dveře se bez vyzvání otevřely a vstoupila předsedova sekretářka.

„Musíte jít se mnou,“ prohlásila. „Stala se hrozná věc. Volali ze Šalamounovy školy, že někdo zastřelil učitelku z mateřské školky.“

Zpráva vypadala zpočátku zcela nepochopitelně. Někdo prý před zraky rodičů a dětí zastřelil učitelku z mateřské školky. Střelec na ni nejspíš číhal na střeše budovy na druhé straně ulice.

Znělo to naprosto šíleně.

Pro kriminálního inspektora Alexe Rechta představovala Šalamounova obec úplně cizí svět. Věděl jen tolik, že se jedná o jednu ze stockholmských židovských obcí, sídlící na Östermalmu, a nechápal, proč případ zastřelené učitelky dostal na starost právě on. Pokud se jedná o rasově motivovaný čin, měl by se toho ujmout speciálně vyškolený tým, možná dokonce tajná policie. Proč proboha zrovna Alexův nový tým? Na takové výzvy ještě nejsou připravení. Naskýtala se však ještě jedna, mnohem podstatnější otázka: Proč se někdo rozhodne zastřelit za bílého dne a před tolika svědky učitelku z mateřské školky?

„Její přítel,“ prohlásil Alexův nadřízený a hodil mu na stůl jakýsi papír. „Tohle nebude žádná rasově motivovaná vražda, jak už se píše všude na internetu, ale organizovaný zločin. Stačí se v tom trochu poštourat a zjistíte, že ta učitelka, kterou někdo střelil do zad, nebyla zdaleka tak čistá jako sníh, na který padla.“

Alex papír zvedl. Jednalo se o výpis z trestního rejstříku.

„Tohle že je její přítel?“

„Přesně tak.“

Na papíře se vedle sebe tísnila až příliš povědomá slova: Prodej drog. Vydírání. Vyhrůžování veřejnému činiteli. Kladení odporu při zatýkání. Násilná loupež. Ozbrojené přepadení. Kuplířství.

„Našel jsi něco i na tu učitelku?“

„Vůbec nic. Dokonce nefiguruje ani v registru podezřelých osob.“

„Tak je možná přece jenom čistá. Třeba měla jen špatný čich na chlapy. A smůlu.“

„To budeš muset zjistit ty. A hoď sebou.“

Alex vzhlédl.

„Spěchá to?“

„Šalamounova obec je v bezpečnostních otázkách dost silný hráč. Jestliže to rychle nevyřešíme, nebudou na nic čekat a začnou to vyšetřovat na vlastní pěst. A tak jako tak budou na policii klást vysoké nároky. I prostřednictvím médií.“

Alex se podrbal na bradě.

„A co když jim povíme, že jejich učitelka žila s několikaletě trestaným zločincem? Předpokládám, že nechtějí, aby vyšlo najevo, že zaměstnávají osoby představující potenciální bezpečnostní riziko.“

Alexův nadřízený už byl na odchodu.

„To máš asi pravdu. Okamžitě za nimi zajed' a zjisti, co všechno vědí. A vezmi s sebou Fredriku.“

„Fredrika má dnes odpoledne volno,“ namítl Alex. „Večer jí zavolám a vysvětlím jí situaci.“

Alexův nadřízený se zamračil.

„Nechám to na tobě, ale možná by bylo vhodné, aby to volno zrušila. Pokud je tedy ve Stockholmu.“

„Je,“ přikývl Alex. „Mohl bych jí zavolat hned, jenže bych se asi nedovolal.“

„Stalo se něco?“

„Má zkoušku orchestru.“

„Orchestru? Fredrika na něco hraje?“

„Na violoncello. A očividně jí to prospívá.“

Fredrika Bergmanová se po dvouleté pauze konečně vrátila k policii. Tam, kam podle Alexe vždycky patřila. Dokonce do jeho týmu. Byl za to vděčný a jednou týdně jí zkoušku orchestru klidně toleroval.

Do nového případu se holt bude muset pustit sám.

Zastřelená učitelka žijící se zločincem a mafiánem. Bylo jasné, z jakého konce začnou.

„Jedno mi ale vysvětli,“ změnil Alex téma. „Proč jsem ten případ dostal zrovna já, když organizovaný zločin normálně nedělám?“

„Protože nás o pomoc požádala östermalmská policie,“ odvětil Alexův nadřízený. „Potřebují šikovné a zkušené vyšetřovatele. Slíbil jsem jim, že se na to podíváš. Pokud by se potvrdilo podezření o napojení na organizovaný zločin, předáme to státní policii.“

Znělo to jednoduše, ale ve skutečnosti to tak snadné nebylo. Alex si ještě živě pamatoval na svůj předchozí vyšetřovací tým i na to, jak se zmítal v meziprostoru mezi státní, krajskou a stockholmskou policií. Oficiálně tým sice spadal pod stockholmskou policii, ve skutečnosti však sloužil hned několika pánům. Alexovi to ale vlastně vyhovovalo. Kdyby záleželo na něm, neměnil by.

„Hned pošlu pro toho jejího přítele,“ rozhodl. „Jsem zvědavý, co nám řekne a jestli ho budeme moci vyloučit jako hlavního podezřelého.“

„Pochybuju, že v tom má prsty. To by bylo příliš teatrální a surové.“

„Taky si myslím. Spíš to zavání pomstou. Ale tak jako tak si s tím chlapem musíme promluvit. Jestli někdo ví, čím kulka jí prostřelila záda, pak nejspíš on.“

Od Fredričina odchodu z policejní stanice na Kungsholmenu uběhla pouhá hodina. Jediná hodina stačila, aby pro ni přestala existovat práce, rodina i kamarádi. Bylo jen tady a teď. Jakmile sevřela v ruce smyčec, jako by se ocitla ve vakuu.

Hudba ji unášela, dodávala jí pocit, že jí narostla křídla. Vznášela se vysoko nad ostatními, jako by byla sama v celém vesmíru. To byla nebezpečná představa. Sólisté nebývají ve větších tělesech příliš přínosní. Alespoň na kratičký okamžik však chtěla znovu pocítit chuť života, který jí nebyl dopřán. Zahlédnout stín ženy, kterou se nikdy nestala.

Od té doby, co se ke své staronové vášni vrátila, uběhly pouhé tři týdny. Celý život litovala toho, že se nemohla stát profesionální violoncellistkou. Usilovně hledala za hudbu náhradu. Bloudila v troskách své minulosti a ptala se, kam se poděla její duše. Celé dětství a dospívání žila jen hudbou. Bylo to její poslání. Bez hudby nespátrovala v životě smysl.

Skutečnost se ovšem vždycky liší od našich představ.

Někdy může být lepší, ale dost často bývá horší.

Sem tam ji zaplavily vzpomínky. Nenáviděla je jako zamračenou letní oblohu. Vzpomínky na auto točící se ve smyku, na náraz do protijedoucího vozu a převrácení

na střechu. Děti na zadních sedadlech, rodiče na předních a lyže na střeše. Pamatovala si, jak se všechno rozzervalo na kusy a pak následovalo děsivé ticho. Dodnes jí zůstaly jizvy na paži. Bílé čáry připomínající, proč nemohla potřebný počet hodin denně cvičit. V záchvatu zoufalství a afektu nástroj úplně zavrhla a stal se z ní jiný člověk.

Teď, po tolika letech, se k němu vrátila.

Na to, že smyčcový orchestr nabírá nové členy, ji upozornila matka: „Tohle je tvoje šance, Fredriko.“

Jako by dcera s manželem starším o pětadvacet let a se dvěma malými dětmi nevěděla, co s volným časem.

Ale kdo hledá, najde. Během posledních třech týdnů se hudba znovu stala součástí jejího života. Poprvé po dvaceti letech cítila Fredrika něco, co by se snad dalo nazvat harmonií. Měla muže a děti, které milovala. A práci, která ji těšila, což vůbec nebyla samozřejmost. Naopak. Jednalo se o dlouhý a složitý proces. Nakonec rozhodl případ letadla uneseného před pár měsíci, během něhož ji její tehdejší nadřízený – ministr spravedlnosti – pověřil, aby spolupracovala s policií. Tehdy konečně pochopila, kde je její místo.

U policie.

Prvního ledna byla zpátky. V novém vyšetřovacím týmu Alexe Rechta, velmi podobném tomu, v němž působila v minulosti.

A přece se toho tolik změnilo.

Ještě před pár lety by jí slovo harmonie nahánělo strach. Teď už ale ne. Naopak. Jako by dostalo nový význam, obalilo jí duši jako měkká vata a dodávalo jí jiskru v oku. Fredrika Bergmanová našla vnitřní klid.

Přinejmenším prozatím.

Mezi Alexovými předky bylo i několik Židů. To však byla historie stará několik generací. Od té doby se nikdo z jeho rodiny k židovství nehlásil. Jen jako památka mu zůstalo příjmení Recht.

Nicméně když se Alex vypravil do sídla Šalamounovy obce, měl pocit, že mu jeho jméno poskytuje určité výhody. Jako by ho pouhé příjmení mohlo přiblížit k lidem, s nimiž nikdy necítil sounáležitost.

Vystoupil do chladného a vlhkého vzduchu v ulici Nybrogatan. Zatracené počasí, zaklel v duchu.

Östermalmská policie ohraničila místo kolem zastřelené ženy policejní páskou, podél níž se tísnily hloučky zvědavců. Alex nikdy nepochopil, proč krev a smrt vždycky přiláká takovou pozornost. Vrtalo mu hlavou, jak může tolik lidí zcela nepokrytě vyhledávat cizí neštěstí, jen aby se utvrdili v tom, že v jejich životě je všechno v pořádku.

Prodral se až k pásce, u níž postávalo několik mladších policistů v uniformách. Kdysi byl jako oni. Mladý a dychtivý, neustále připravený obléct si uniformu a vydat se do ulic sjednávat pořádek. Od té doby ovšem uběhlo moře času, který ho připravil o spoustu iluzí.

Představil se kolegům a ti ho následně seznámili s předsedou Šalamounovy obce. Na něm bylo na první

pohled znát, jak moc ho tragédie tíží. Měl co dělat, aby ho nezahlasil hlas.

„Ať se nikdo ze svědků nevzdaluje z místa,“ poručil Alex s důrazem na slově nikdo. „Byl jsem informován, že událost viděli jak dospělí, tak děti. Nikdo nesmí odejít domů, dokud všechny nevyslechneme nebo dokud si aspoň nezapišeme jejich jména a adresy.“

„To už jsme samozřejmě zařídili,“ namítl kolega z östermalmské policie úsečně. Alex si uvědomil, že šlápl vedle. Jakým právem se tu přiručí na místo činu a hned začne udělovat rozkazy? Östermalmská policie ho přece požádala o pomoc s vyšetřováním, ne s organizací práce.

„Kolik máme očitých svědků?“ zeptal se a doufal, že tentokrát použil o něco méně příkrý tón.

„Tři rodiče a čtyři děti ve věku od jednoho roku do čtyř let. A kromě nich samozřejmě řadu lidí, kteří zrovna procházeli kolem. Požádal jsem všechny, kteří nás sami vyhledali, aby tu zůstali, ale nemůžu samozřejmě zaručit, že nám někdo neunikl.“

Alex si pomyslel, že vchod do školy nejspíš střeží kamera. Neměl by být problém zjistit, kolik lidí procházelo v době činu okolo.

„Kde bych zastihl vašeho bezpečnostního šéfa?“ obrátil se Alex na předsedu obce.

„Momentálně žádného nemáme. Jsme ve fázi výběrové řízení. Prozatím má jeho úkoly na starosti zbytek bezpečnostního týmu.“

Alex se zadíval na opodál ležící mrtvé tělo, které se marně snažil zakrýt padající sněh. Teplá krev vytékající na chodník měnila sněhové vločky ve vodu stejně účinně, jako by dopadaly na topení. Žena ležela na břiše obličejem k zemi. Kulka ji zasáhla do zad ve chvíli, kdy byla čelem k otevřeným dveřím školy a volala na jedno z dětí. Alex děkoval bohu, že střelec omylem nezasáhl dítě.

„Podle svědků padl jen jeden výstřel,“ poznamenal policista.

Alex se na mrtvou zadíval pozorněji. Jedna rána zjevně stačila.

„Pojďme si promluvit někam do tepla,“ navrhl předseda obce.

Alex souhlasil a následoval předsedu do jeho kanceláře – přímo naproti školní budově. Dohnal je další muž, který se představil jako ředitel školy.

„Doufám, že vám nemusím vysvětlovat, jak nás ta událost znepokojila. Očekáváme, že policie případu přidělí maximální možnou prioritu,“ poznamenal předseda obce.

„Samozřejmě,“ prohlásil Alex po pravdě.

Úkladná vražda v centru města za bílého dne je víc než neobvyklá.

Všichni tři muži se usadili v předsedově kanceláři vyzdobené množstvím fotografií nejrozumnějších izraelských měst: Jeruzalém, Tel Aviv, Haifa, Nazaret. Alex, který Izrael několikrát navštívil, poznával téměř všechna místa. Na okenním parapetu trůnil velký sedmiramenný svícen – menora. Jeden z ústředních symbolů judaismu. Alex se na okamžik zamyslel, jestli náhodou nějaký nemá doma. Možná v krabici na půdě.

„Povězte mi něco o zavraždění,“ vyzval ředitele školy a snažil se vzpomenout si na učitelčino jméno. „Jak dlouho u vás Josephine pracovala?“

„Dva roky,“ odvětil ředitel.

„Jak staré děti měla na starosti?“

Alex neměl o fungování a organizaci školek nejmenší tušení, automaticky však předpokládal, že jsou děti rozdělené do skupin podle věku. Když občas poslouchal hovory svých dospělých dětí o tom, co jeho vnoučata dělají ve školce, přemýšlel, kde vlastně byl, když byly

ony malé. Nevzpomínal si, že by je kdy vodil do školky nebo vyzvedával. To vždycky zajišťovala jeho žena.

„Josephine měla ještě s jednou kolegyní na starosti ty nejmenší. Od jednoho roku do tří let.“

„Nevyhrožoval jí v poslední době někdo? Nebo celé škole?“

Ředitel pohlédl na předsedu obce. Odpověď nechal na něm.

„Jak jistě víte, židovské zájmy jsou bohužel vždycky v ohrožení. Kdykoli a kdekoli. Ale v poslední době jsme žádné konkrétní výhrůžky nezaznamenali. Pokud tedy nemluvíme o vandalismu.“

„Vím, že máte dobrý přehled o tom, kdo se kolem školy pohybuje. Nevšimli jste si v poslední době něčeho zvláštního, co by stálo za zmínku?“

Ředitel zavrtěl hlavou.

„A co vy?“ zeptal se předseda obce a naklonil se přes stůl blíž k Alexovi. „Je mi jasné, že vyšetřování je teprve v zárodku, ale máte už nějaké užitečné stopy?“

V předsedově tónu zaznělo něco, co v Alexovi vzbudilo obezřetnost.

Rozhodl se zodpovědět otázku dotazem adresovaným oběma mužům.

„Co víte o Josephinině soukromí?“

V ředitelově obličejí se mihl sotva znatelný úsměv. Vzápětí však ředitel zvažněl.

„Její rodiče jsou členové naší obce a moji dlouholetí přátelé. Josephine bylo osmadvacet let, znal jsem ji od malička. Byla to moc milá dívka.“

Ale? Vždycky existuje nějaké ale.

„Ale?“ zeptal se Alex nahlas.

„Řekl bych, že moc nevěděla, co vlastně chce. Dlouho trvalo, než našla svoji cestu. Jenže s dětmi to uměla báječně. Proto jsem ani vteřinu neváhal, když se u nás ucházela o místo.“

Nevěděla, co vlastně chce. To mohlo znamenat cokoli od *přepadla banku, ale nemyslela to zle až po obeplula dvakrát na plachetnici celou zeměkouli, než zjistila, čím chce vlastně být*. Alex ten výraz nechápal. Za jeho mládí nic takového neexistovalo. Jedná se o výmysl mladé generace, která má příliš mnoho možností a pokřivená očekávání, co by jí život měl přinést.

„To chápu,“ přitakal Alex. „Ale jelikož tak dobře znáte její rodiče, předpokládám, že je vám také známo, že žila s mužem starším o patnáct let a souzeným za řadu závažných trestných činů.“

Reakce obou mužů Alexe překvapila.

Vypadalo to, že o něčem takovém neměli nejmenší tušení. Nebo to pouze předstírali? Trochu méně překvapeně se tvářil předseda obce. Avšak i on se mohl snažit zachovat zdání, že je o svých zaměstnancích dobře informován.

„To musí být nějaké nedorozumění,“ ohradil se ředitel. „Ani jsme nevěděli, že má vážnou známost.“

Alex si vzpomněl, že podle záznamu v matrice bydlela Josephine s přítelem teprve pár měsíců.

„Její rodiče snad museli vědět, s kým jejich dcera žije, ne?“ obrátil se na ředitele.

„To je samozřejmě logický předpoklad, jenom netuším, jak moc se Josephine s rodiči vídala.“

Alex se rozhodl, že se s nimi musí co nejdřív setkat.

„Kde bych je zastihl?“ zeptal se.

„Bydlí za rohem, v ulici Sibyllegatan. Ale předpokládám, že jen co Josephine odvezou do nemocnice, určitě tam pojedou. Budou ji chtít naposledy vidět. Nebo co se v takové situaci dělá...?“

Člověk truchlí. Pláče. Hroutí se.

„Má Josephine nějaké sourozence?“

„Má bratra, který žije v New Yorku.“

Takže rodičům zbylo ještě jedno dítě. To Alexovi vždycky dodávalo trochu útěchy, ačkoli si ani v nej-

menším nemyslel, že by se jedno dítě dalo nahradit jiným. Sám před pár měsíci málem přišel o syna a věděl, že takovou ztrátu by nedokázalo vynahradit nic.

Vůbec nic.

Nenáviděl vzpomínky na těch pár hodin absolutní nejistoty. A ještě víc nenáviděl vzpomínky na to, co následovalo po přistání letadla. Kolik ho jen stálo úsilí a frustrace dostat syna domů. Těch nekonečných schůzí na Úřadu vlády a únavný let do USA, kde ho nakonec málem ani nepustili přes hranice.

Potrásl hlavou, aby ty vzpomínky zaplašil. Už na to nechtěl myslet.

„Předpokládám, že s informacemi, které jsem vám poskytl, budete nakládat s maximální opatrností,“ prohlásil a vstal na znamení toho, že schůzka je u konce.

„Samozřejmě. Pokud byste od nás potřebovali jakkoli pomoci, stačí říct,“ ujistil ho předseda obce a podal mu ruku.

„Ozvu se vám,“ přikývl Alex.

„My vám taky,“ opětoval jeho slova předseda. „Jak už jsem se zmínil, právě vybíráme kandidáta na post bezpečnostního šéfa a jeden z uchazečů uvedl v seznamu referencí vaše jméno.“

„Opravdu?“

Alex překvapeně povytáhl obočí.

Předseda obce přikývl.

„Jmenuje se Peder Rydh,“ upřesnil. „Ještě se vám kvůli němu ozve.“

Peder Rydh.

Při tom jméně Alexe stále ještě bodalo u srdce a po-
cítoval stesk.

Když stál o chvíli později na ulici, přemítal, proč cítí takový neklid. Jako by mu sněhové vločky našeptávaly:

Tohle je teprve začátek. Nemáš tušení, co všechno tě ještě čeká.

Sněhové vločky připomínaly skleněné konfety. Až měl Simon chuť vypláznout jazyk a nechat na něm bílé krystalky přistát. Zimomřivě přešlapoval na místě. Abraham už má zase zpoždění. Patří k lidem, kteří si myslí, že můžou vždycky chodit pozdě. Že na ně ostatní počkají. Kolik hodin už se na něj Simon načeka: na zastávkách autobusu, před školou, před tenisovou halou a kdovíkde ještě? Kdyby to spočítal – a počty mu vždycky šly –, nejspíš by dospěl k závěru, že čekáním na kamaráda, který se ne a ne naučit dochvilnosti, strávil několik dní.

Abraham se navíc za svoje pozdní příchody zásadně neomlouval. Vždycky se nakonec objevil se sebevědomým úsměvem.

„Čekáš dlouho?“ zeptal se občas.

Jako by neměl ponětí, že se domluvili na přesné hodině.

Ponížení Simona tížilo častěji, než si chtěl připustit. Už si ani nepamatoval, proč by se měl s Abrahamem vlastně kamarádit. Jejich rodiče se zdaleka nestýkali tak často jako dřív a ve škole měli každý vlastní partu. Spjoval už je v podstatě jen tenis. Jenže i to se v poslední době změnilo. Jezdili sice na tréninky spolu, ale od té doby, co si vzal instruktor Simona stranou

a doporučil mu tréninky navíc, začal se mu Abraham trochu vyhýbat. Už ani nehráli spolu, nýbrž s jinými soupeři.

Simon se ale s Abrahamem nechtěl dostat do otevřeného konfliktu. Hlavně proto, že jeho kamarád prostě neuměl prohrávat. Ve škole ani v tenise. Musel mít vždycky pravdu.

Za každou cenu.

A teď už na něj Simon zase čeká. Tentokrát na zastávce autobusu v ulici Karlavägen. S tenisovou raketou couhající z batohu.

Pět minut, rozhodl se v duchu. Jestli Abraham do pěti minut nepřijde, kašlu na něj a jdu sám. Ke svému údivu to tentokrát myslel vážně.

Má toho tak akorát dost. Přece nemůže ztrácet tolik času. Dokonce i táta už mu řekl, že by si neměl nechat všechno líbit.

Minuty pomalu ubíhaly a sněžení houstlo. Taký foukal studený vítr. Pořádně studený.

„Prosím tě, nevíš kolik je hodin?“ ozval se ze strany ženský hlas.

Patřil starší paní s legrační fialovou čepicí a přívětivým úsměvem.

Simon si povytáhl rukáv bundy a shrnul rukavici.

„Šestnáct nula pět,“ odpověděl.

„Děkuju. Tak to by měl autobus přijet každou chvíli,“ poznamenala paní.

Simon si uvědomil, že paní má pravdu, a zároveň se rozhodl, že do autobusu nastoupí. Narovnal se a hned se mu dýchalo o něco klidněji. Tentokrát to zvládne. Prostě nastoupí a odjede. Věnuje Abrahamovi stejně povýšený pohled, jaký on stokrát věnoval jemu. Utrousí něco jako:

„To sis myslel, že na tebe budu čekat, nebo co?“

O pár minut později zahlédl blížící se autobus. Žena s čepicí dychtivě přikročila k okraji chodníku.

Simon zůstal stát na místě.

Najednou z něj veškeré odhodlání vyprchalo. Jako by se rozplynulo ve sněhu pod jeho botami.

Proč by se měl hádat kvůli pár minutám?

Když autobus zastavil a otevřel dveře, Simonovi se tváře rozhořely hanbou a pohrdáním. Nedokázal se pohnout. Jako by k chodníku přimrzl.

Proč jen musí být takový slaboch?

Není divu, že jím Abraham pohrdá.

Naštvaně kopl do země.

Autobus zmizel v hustém sněžení.

Simon tam dál unaveně stál.

Vtom uviděl blížící se auto. Jelo pomalu. Skoro to vypadalo, jako by se vznášelo. Z předního sedadla na něj někdo mával. Váhavým, opatrným pohybem ruky.

Nechápavě se rozhlédl, ale kromě něj na zastávce nikdo nebyl. Mávání muselo patřit jemu. Teprve když auto zastavilo, došlo mu, kdo sedí vedle řidiče.

Abraham.

Okno se stáhlo a Abraham vystrčil hlavu.

„Promiň mi to zpoždění. Dneska pojedeme autem. Naskoč si dozadu.“

Simon ze sebe nevypravil jediné slovo. Neviděl, kdo sedí za volantem.

„Naskoč si,“ zopakoval Abraham téměř prosebně.

Simon znejistěl. Jeho kamarád měl nezvykle stísněný hlas a křečovitý výraz.

„Tak dělej.“

Okno se začalo zavírat. Pár set metrů za autem se ze zatáčky vynořil další autobus.

Simon, jehož už tížil batoh, si pomyslel, že by bylo příjemné svézt se pro jednou autem. A taky že Abraham vypadá, že nechce být s řidičem sám. Otevřel proto zadní dveře a nastoupil.

Teprve když se auto rozjelo, si uvědomil, co se právě stalo.

Abraham se mu omluvil.

Řekl *promiň*. Slovo, které od něj Simon ještě nikdy neslyšel.

Probudil se v něm náhlý, téměř hmatatelný instinkt.

Ven z auta. Musejí se dostat ven.

Ulice Nybrogatan těsně po šesté hodině večer. Telefon mu zazvonil teprve před necelou hodinou. Anglicky hovořící muž vysvětlil, že volá z pověření Šalamounovy obce. Konkrétně kvůli konkurzu na pozici bezpečnostního šéfa. Zajímalo ho, jestli by se pan Rydh ještě ten večer mohl dostavit na pohovor.

Peder Rydh nezaváhal ani na okamžik. Poslední roky ho naučily nikdy neříkat ne. Kdysi měl všechno. A nezbylo mu téměř nic.

Vzpomněl si na refrén jedné písničky.

Přichází král písku, přichází král ničeho.

Nesměl ale zapomínat na Ylvu a kluky. Každý den děkoval osudu, že mu ponechal alespoň rodinu, ačkoli moc nezbyvalo a přišel i o ni.

Po vyhazovu od policie to s ním šlo z kopce. Pěkně rychle.

Spadl do hluboké propasti, o jejíž existenci do té doby neměl tušení. Topil se až po uši v tak smrdutém bahně, že by se mu i prase vyhnulo obloukem.

Jednou přišel domů ve čtyři hodiny ráno a pozvracel v předsíni dětské botičky. Zhroutil se Ylvě na klín a plakal, dokud mu nedošly slzy. Ylva se k němu skláněla a šeptala mu:

„Máš to marné, Pedere. Ať uděláš cokoli, neopustím tě. Podruhé už ne.“

Terapie, na kterou docházel, byla účinná, ale drahá. Naštěstí mu ji zaplatila policie. Jako bonus k vyhazovu. Alespoň že ho nevykopli z desetitisícimetrové výšky jen tak, bez padáku. Pořád ještě mizerně spal. Vlastně neuplynula jediná noc, kterou by prospal celou. Dlouhé hodiny se převaloval v posteli sem tam a civěl do stropu. A pořád dokola se ptal:

Mohl jsem udělat něco jinak?

Měl jsem na vybranou?

Pokaždé dospěl k témuž závěru. Ne. Nemohl jednat jinak. Možná proto necítil lítost ani výčitky svědomí.

„Proč nic necítím?“ zeptal se jednou svého psycho-terapeuta. „Proč nemám výčitky svědomí? Vždyť jsem zastřelil chlapa. Chladnokrevně. Dva ze tří výstřelů zasáhly srdce.“

„Něco určitě cítíte,“ namítl psycholog. „Tím se lišíte od muže, kterého jste zabil. Uvědomujete si, že jste udělal chybu.“

Nikdo z Pederovy rodiny ani z přátel ho nepovažoval za vraha. Všichni byli přesvědčeni, že jednal v afektu, ve chvilkovém pomatení mysli, a tudíž za svůj čin nemůže nést odpovědnost. Téhož názoru byl i soud, který ho zprostil obžaloby. S tím se ovšem státní zástupce nehodlal smířit a proti rozsudku se odvolal. Stůj co stůj chtěl, aby byl Peder odsouzen za zabití, nebo dokonce za vraždu. Odvolací soud ho však znovu očistil.

S policií to nicméně bylo těžší. Pederův zaměstnavatel nemohl jen tak odhlédnout od toho, že se do situace, která vyústila v zastřelení muže podezřelého z několika-kanásobné vraždy, dostal zcela úmyslně, a ještě k tomu na vlastní pěst. Zachoval se nanejvýš neprofesionálně, což s přihlédnutím k jeho starým hříchům vedlo k vy-
loučení ze služby, jak se oficiálně vyhazovu říkalo.

Možná se měl odvolat.

Navrhl mu to sám Alex. Asi ho měl poslechnout. Jenže Alex říkal i další věci. Třeba že by se měl Peder

vzchopit a přestat se litovat. Podle Pedera to byl zcela nepřiměřený požadavek. Jako by byl robot, a ne člověk, který ztratil bratra.

Sorry, Alexi. Mám holt srdce a mozek. Svým citům prostě nedokážu poručit.

Pak si ovšem Peder řekl, že policie může jít klidně do háje. Člověk s jeho zkušenostmi se určitě na trhu práce neztratí. V poslední době začaly jako houby po dešti růst nejrůznější bezpečnostní agentury a ukázalo se, že získat práci v soukromém sektoru je hračka. V současné době spolupracoval hned se dvěma konzultantskými firmami, které ho najímaly na různé projekty. A jedna z firem ho přihlásila do výběrového řízení na post bezpečnostního šéfa Šalamounovy obce. Peder proti tomu nic nenamítal. Sice o obci vůbec nic nevěděl, ale řekl si, že si prostě potřebné informace zjistí na místě. Kdyby se ukázalo, že to není místo pro něj, může jít vždycky o dům dál.

Do všech přihlášek uváděl jako referenční osobu Alexe Rechta. Ten se o něm zřejmě vyjadřoval pozitivně, soudě podle toho, že Peder téměř vždy práci dostal.

Nezbývalo mu než doufat, že tomu tak bude i tentokrát.

Z rádia se doslechl, že před Šalamounovou školou na Östermalmu dnes někdo zastřelil učitelku. Před pohovorem se proto snažil opatřit si o té události co nejvíc informací, moc jich ovšem nebylo. Zjistil jen to, že dotyčnou zabila kulka do zad a policie prozatím nemá žádné konkrétní stopy ani podezřelé.

Napadlo ho, že by mohl zavolat někomu z bývalých kolegů a vyptat se na další podrobnosti, ale pak ten nápad zavrhl. Na to je nejspíš příliš brzy. Navíc nevěděl, na koho se obrátit. Dávno ztratil přehled o tom, kdo má na starosti který případ.

Na vrátnici Šalamounovy obce už byli o jeho návštěvě informováni. Vrátný si vyžádal občanský průkaz, načež

musel Peder projít detekčním rámem. Na druhé straně ulice se to hemžilo policisty. Peder slyšel, že tělo zavražděné ženy už odvezli. Na chodníku však zůstala její krev.

Rudý sníh.

To bylo ve Stockholmu nevídané. A možná nejen ve Stockholmu.

Vrátný uvedl Pedera do malé místnosti, kde už na něj čekali dva muži. Ukázalo se, že jeden z nich je člověk, který mu před hodinou telefonoval.

„Efraim Kiel,“ představil se. „Děkuju, že jste přišel tak rychle.“

„Není zač,“ odvětil Peder. „Chápu, že nemáte času nazbyt.“

Poté, co se představil i druhý muž – předseda obce –, se Efraim Kiel zeptal:

„Už jste slyšel, co se stalo?“

„Ano,“ přitakal Peder a obratem se otázal:

„Jak je na tom policie s vyšetřováním?“

Efraim Kiel se pousmál. Bylo znát, že se mu Pederův přístup zamlouvá.

„To bychom taky rádi věděli,“ odpověděl. „Ale ne, to bych jim křivdil. Zatím si na spolupráci s policií nemůžeme stěžovat. Vypadá to, že už se rozhodli, z jakého konce začnou.“

„Kdo má ten případ na starosti?“

„Kriminální komisař Alex Recht. Ten, kterého jste uvedl ve své žádosti coby referenční osobu.“

Peder polkl. Tohle byla nová situace. Ještě před pár lety by se na Alexovo vyšetřování nevyptával. Sám by se na něm podílel.

„Alex je profesionál,“ vymáčkl ze sebe.

„Taky se mi zdá,“ přikývl Efraim Kiel. Nato se odmlčel a chvíli si Pedera prohlížel.

„Budů k vám upřímný,“ řekl. „Máme jiného kandidáta, který se na tohle místo perfektně hodí. Potíž je

v tom, že může nastoupit až v létě, a obec nemůže být bez bezpečnostního šéfa tak dlouho. Už vůbec ne po té dnešní události.“

Peder čekal, co bude následovat.

„Pokud by vám nevadilo, že vám můžeme nabídnout smlouvu jen do poloviny července, je to místo vaše. Máme ovšem dvě podmínky.“

Efraim Kiel zvedl dva prsty.

„Jaké?“

„Za prvé: Okamžitý nástup, pokud možno hned zítra. A za druhé: Nehledě na vaši minulost musíte udržovat korektní vztahy s policií.“

„To není problém,“ odvětil Peder spěšně. „Právě dokončuju jeden větší projekt, ale tam už zbývá jen pár hodin práce. A pokud jde o policii – nemusíte mít obavy.“

V hlavě mu utkvěla Kielova formulace *nehledě na vaši minulost*. Co všechno ví? Nejspíš víc než dost. A přece ho chce dosadit na tak významný post.

Efraim Kiel jako by mu četl myšlenky.

„Víme, že vás vyhodili od policie,“ poznamenal. „Také víme proč. Přesto vás bereme. Jasně?“

Teprve teď si Peder uvědomil, jak byl napjatý. Zaplavila ho úleva.

„Jasně,“ přikývl.

„Dobře. Ještě dnes večer obvoláme všechny referenční osoby, které jste uvedl. Pokud od nás nedostanete jinou zprávu, budeme vás očekávat zítra v osm hodin ráno. Máme před sebou spoustu práce.“

Pederovi se rozbušilo srdce. Tohle se ze všech jeho projektů z posledních let nejvíce podobalo práci u policie.

Na jeho novém pracovišti došlo k vraždě a jeho zaměstnavateli evidentně vůbec nevadí, že Peder zabil člověka. To poměrně dobře vypovídalo o tom, co se od něj očekává.

Konečně zase našel místo, kde by se mu možná mohlo líbit.

Nebýt náledí, Fredrika Bergmanová by se nejspíš rozběhla. Domů ke Spencerovi a k dětem. I s violoncellem v ruce. Mozek byl však moudřejší než srdce a nabádal ji k opatrnosti.

Sto metrů od domu jí zazvonil telefon.

„Bergmanová,“ ohlásila se.

„Tady Alex. Už sis poslechla moje zprávy v hlasové schránce?“

Ne. Fredrika sice viděla, že má od Alexe zmeškaný hovor, ale hlasovou schránku nekontrolovala. Spěchala ke své rodině a nestarala se o to, co jí Alex v jejím volném čase chce.

Spencer je důležitější než práce.

Spencer s dlouhým šlachovitým tělem a pohledem, který dohlédl až na dno její duše.

„Stalo se něco?“ zeptala se s poněkud předstíraným zájmem.

„Jo, stalo. Na Östermalmu někdo zastřelil učitelku ze Šalamounovy školy.“

Fredrika se zastavila.

„Potřebuješ mě?“ chtěla vědět.

„Jestli máš čas, byl bych rád, kdybys se mnou mohla zajet za jejími rodiči.“

„Dobře,“ přikývla Fredrika. „Jenom se rychle stavím doma.“

„Fajn. Počkám na tebe.“

Spencera zastihla v koupelně s oběma dětmi. Viděla je otevřenými dveřmi z předsíně. Isak se cachtal ve vaně a Saga trůnila na poklopu záchodu a prohlížela si knížku. Spencer seděl na zemi u vany, zády k Fredrice. Ve zmačkané košili s vyhrnutými rukávy.

Než se Saga narodila, spousta lidí Fredriku varovala, že všechna práce bude jen na ní. Všichni tvrdili, že Spencer je na rodičovství moc starý, že v jeho věku už člověk nemá tolik energie. To se ovšem mýlili. Fredrika znala několik lidí, kteří byli o dvacet let mladší než Spencer, a přitom vypadali mentálně i fyzicky starší. Byla přesvědčená, že nezáleží na věku, nýbrž na přístupu k životu.

„Ahoj,“ pozdravila rodinu.

Odložila pouzdro s nástrojem, zula se a došla do koupelny, kde si klekla za svého muže a zezadu ho objala kolem pasu. Chtěla si na krátkou chvíli dopřát jeho blízkost, než se bude muset vrátit do práce.

Znala Spencerovo tělo tak dobře, že jí stačilo pouhých pár vteřin, aby pochopila, že něco není v pořádku. Byl to tak intenzivní pocit, až úplně ztuhla a ani na uvítanou nepolíbila děti.

„Ahoj,“ odpověděl Spencer.

„Ahoj,“ řekla radostně Saga jako tatínkova ozvěna a energicky zamávala knížkou v ruce. Isak se dál čvachtal ve vaně a zdálo se, že je zcela ponořený do vlastního světa.

„Stalo se něco?“ zeptala se Fredrika opatrně.

Spencer neodpověděl. Jen se předklonil, aby vylovil z vody lahvičku šamponu, kterou tam syn shodil.

„Tak stalo se něco?“ zopakovala.

„Potřebuju si s tebou promluvit,“ řekl Spencer. „Až děti usnou. Ale nejde o nic vážného.“

Fredrika uvolnila objetí. Spencer se k ní stále neotočil. Fredrika nebyla nikdy tak zranitelná jako ve chvílích, kdy se cítila šťastná.

Vědomí blížících se problémů bylo stejně pronikavé jako odporný zápach.

„Dobře,“ souhlasila. „Právě mi volal Alex. Musím ještě na skok do práce.“

„Do práce? Teď?“

„Na Östermalmu někdo za bílého dne zastřelil učitelku.“

„Jo, hlásili to ve zprávách. Ale co s tím máš ty společného?“

„Vypadá to, že jsme ten případ dostali na starost.“

„Odkdy vyšetřujete rasově motivované vraždy?“

Spencer zvedl synovo kluzké tělo z vany a zabalil ho do ručníku. Ještě pořád nepohlédl Fredrice do očí.

To rozhodlo.

„Neodejdu odsud, dokud mi neřekneš, co se stalo,“ prohlásila.

Isak se Spencerovi vysmekl a nahý vyběhl do před síně. Saga s radostným výkřikem seskočila ze záchodu a běžela za ním.

Bratr a sestra. Oba stvořili Spencer s Fredrikou. Fredrice to připadalo zcela nepochopitelné. Biologie je někdy přímo magická.

Fredrika vstala.

„Řekni mi, co se děje!“ zahřímala.

Zvyšovala hlas jen výjimečně, ale teď byla skutečně rozzlobená. Nebo měla jen strach?

Spencer konečně zvedl zrak a pohlédl jí do očí. Jako tolikrát předtím. Tentokrát ovšem jen na kratičký okamžik.

„Dneska mi volal rektor,“ spustil.

„No a?“

Fredrika si předtím ani nesvlékla bundu, a po zádech jí proto stékal pot.

„Něco mi nabídl,“ pokračoval Spencer. „A musím se rychle rozhodnout. Ernst dostal mrtvici.“

Fredrika nechápavě ucouvla. Spencer dostal nějakou nabídku a Ernst – Spencerův kolega – mrtvici. Jak to spolu proboha souvisí?

„Co ti nabídl?“ zeptala se.

Spencer se natáhl pro ručník a utřel si mokré ruce.

„Ernst měl jet do Jeruzaléma přednášet na Hebrejskou univerzitu. Jenže teď pochopitelně nikam nepojede.“

„Takže to nabídli tobě?“

„Jo. Bylo by to na dva týdny.“

Dva týdny. To je dost dlouhá doba. Fredrice se však ulevilo. Čekala něco horšího.

Neměla bych se nechat tak snadno vynervovat.

„Kdy to má být?“ zeptala se.

„Musel bych odletět v neděli.“

„Tuhle neděli? Za čtyři dny?“

„Ano.“

„To přece nejde.“

„Já vím.“

Jenže tě to láká, vid’?

Otázka zněla, jestli by od ní bylo sobecké říct ne.

Fredrika zavrtěla hlavou.

„Promluvíme si o tom, až se vrátím,“ rozhodla.

Zamířila do předsíně, kde se obula a zvedla ze země kabelku. Ve chvíli, kdy brala za kliku, si Spencer stoupl za ni.

„Víš, že tě miluju?“ pronesl.

Fredrika se usmála, ale neotočila se.

Tak snadno ti to neprojde, profesore.

„Tušila jsem to, ale jsi hodný, žes mi to připomněl.“

S rukou na klíče se otočila.

Spencer se usmál a Fredrice se podlomila kolena. Jen málokterý muž vypadá i po šedesátce tak dobře jako Spencer. Fredrika doufala, že si mladistvý vzhled uchová ještě dlouho.

Ozvalo se zvonění telefonu a Fredrika vytáhla mobil z kapsy. Volal Alex. Zamáčkla hovor a přikročila ke Spencerovi, aby ho políbila.

„Přijdu brzo,“ slíbila.

„To doufám,“ usmál se Spencer.

Fredrika nechala rodinu rodinou a zabouchla za sebou dveře bytu. Jakmile vyšla na ulici, zavolala Alexovi.

„Vezmu si taxíka a budu na stanici za deset minut.“

Tma, zima a strach.

Strach, že už je pozdě. Že udělal strašlivou hloupost.

Simon seděl s Abrahamem v dodávce odstavené uprostřed lesa. Muž, který je do vozu zavřel, jim řekl, že se vrátí až ráno, což znamenalo, že ve vymrzlém autě nejspíš stráví celou noc. Sami.

Oba chlapci plakali. Byl to unavený pláč. Přáli si, aby do toho auta nikdy nenasedli. Proč jen nejeli autobusem?

Z cesty autem si Simon z nějakého důvodu nejvíc vybavoval kmitající stěrače bojující se sněžením. Z řidiče viděl jen zátylek.

Pouta na rukou ho škrtila. Jednou, když byli menší, si s Abrahamem hráli na zajatce a Abraham Simonovi svázal ruce za zády švihadlem. Nebyla to moc velká legrace a taky to nikdy nezopakovali. V autě to ovšem nebyla hra.

Simon byl strachy bez sebe.

Proč jenom nenastoupil do toho autobusu?

Chápal, že se ocitl v nebezpečí. Poté, co do auta nasedl, neřekl už Abraham ani slovo. Teprve když vůz zpomalil před semaforem, vykřikl:

„Má pistoli, Simone!“

Simon se vrhl na dveře a nahmatal kliku, odhodlaný vyskočit za jízdy. Marně. Dveře byly zamčené.

„Připoutej se a ani se nehni,“ houkl na něj řidič a třesoucí se Simon poslechl.

„Promiň,“ pošeptal mu Abraham a otočil se k němu.

„Ty buď taky zticha,“ poručil mu řidič.

Další promiň. Stejně nepravděpodobné jako to první.

Simon by rád odpověděl, že se nic nestalo. Že se nezlobí. Ale neodvažoval se otevřít pusu.

Nevěděl, oč muži za volantem jde. Bylo mu jasné jen to, že určitě nejedou na tenis. Měli totiž namířeno opačným směrem. Zastavili jenom jednou a při té příležitosti jim muž svázal ruce a poručil Abrahamovi, aby si přesedl na zadní sedadlo.

Simon si připadal jako ve filmu. V tom druhu filmů, na které mu rodiče zakazovali se dívat. Při pomýšlení na mámu s tátou se mu sevřel žaludek.

Chci domů. Hned.

Muž dodržoval povolenou rychlost a vypadal docela klidně a uvolněně, což Simona znervózňovalo. Poté, co je svázal, jim také zabavil mobilní telefony, oba přístroje vypnul a vytáhl z nich baterie. Simon sice přesně nevěděl, k čemu je to dobré, nicméně pochopil, že odted' je mu mobil k ničemu.

Vjeli na dlouhý most a Simonovi najednou došlo, kde jsou. Na tom ostrově před nimi je přece zámek, kde bydlí král s královnou. Co tam budou dělat?

Zámek však minuli bez zastavení. Teprve po pár dalších kilometrech sjeli ze silnice a odbočili na úzkou štěrkovou cestu vedoucí do lesa.

Simonovi rodiče hodně cestovali a brávali syna s sebou. Simon dospěl k závěru, že v žádné zemi není tolik lesů jako ve Švédsku. Ze všeho nejmíň v Izraeli, kde žila většina jeho rodiny. V Izraeli existovala jen města a písek. A modré nespoutané moře.

Auto zastavilo a muž jim poručil, aby si vystoupili. Oba jedněmi dveřmi, které odemkl. Původně bylo Simonovi v autě v zimní bundě horko, ale teď se do něj dala zima.

„Pojďte,“ vyzval je muž.

Teprve nyní si Simon všiml černé dodávky zaparkované o kus dál na cestě. Muž šel první a otevřel zadní dveře.

„Nastupte,“ poručil hlubokým hlasem.

Mluvil anglicky. Simon litoval, že mu rozumí. Jinak by možná bylo snazší se jeho pokynům vzepřít.

Chlapci poslechli. Dokonce ani Abraham se nechtěl hádat s někým, kdo má pistoli.

V nákladním prostoru dodávky panovala tma a zima. Podlahu pokrývala tvrdá gumová podlážka.

Vtom si Simon uvědomil, že muž zůstal stát venku. Posvítíl dovnitř baterkou a oba chlapci instinktivně ucouvli.

Vzápětí vyřkl slova, při nichž Simona opustila veškerá naděje, že by se brzy vrátil domů.

„Můžete se zabalit do tamhletěch dek.“

Ukázal do rohu zavazadlového prostoru, kde ležela hromada prošívaných přikrývek.

„Zůstanete tady, než se rozední.“

Vtom přišel pláč. Simon už nedokázal zarazit slzy deroucí se mu do očí.

Od té doby uběhla už nejméně hodina a on stále plakal.

„Jsem pitomec,“ zašeptal Abraham. „Věřil jsem mu. Namluvil mi, že si s námi chce promluvit o tenise.“

Simon neodpověděl. Jak by asi uvažoval on, kdyby do auta nastoupil jako první? Těžko říct.

„Povídal, že je to náhoda,“ pokračoval Abraham. „Že nám chtěl večer poslat e-mail a domluvit si s námi sraz, ale pak mě náhodou uviděl na ulici. Fakt to tak říkal.“

Simon stále neodpovídal.
„Chci domů,“ vzlykl Abraham.
„Já taky,“ přitakal Simon.
Potom se odmlčeli.
Teplota venku mezitím stále klesala.

V podzemních garážích panovala tma a zima. Alex s Fredrikou kráčeli ke služebnímu autu. Fredrika vypadala rozjařeně a současně zadumaně. Alex jen zřídka nedokázal odhadnout, co si myslí. Byla mistryní v non-verbální komunikaci a v prožívání několika různých nálad současně.

Cestou Alex kolegyni shrnul události posledních hodin. Případ zastřelené učitelky zaměstnával velký počet policistů. Navzdory tomu, že místo činu už bylo důkladně ohledáno a většina očitých svědků vyslechnuta, počet otázek stále mnohonásobně překračoval počet odpovědí.

Nejdůležitější jsou první hodiny po činu, opakoval si v duchu Alex. Vždycky a bez výjimky.

„Pachatel vypálil ze střechy jednoho z domů na opačné straně ulice,“ vysvětloval, zatímco usedal za volant a zapínal si bezpečnostní pás. „Většinu stop sice stihl zasypat sníh, ale vypadá to, že střílel vleže. A zmizel stejnou cestou, jakou přišel. Tedy přes půdu. Mluvili jsme s předsedou bytového družstva, který přiznal, že ne všichni majitelé bytů důsledně zamykají dveře. To tedy znamená, že pachatel nutně nemusel mít klíč ani znát vstupní kód.“

„Ale dveře na půdu snad musely být zamčené, ne?“ namítla Fredrika.

Alex se vymotal ze špinavých garáží a vjel na silnici.

„Bohužel ne. V domě se právě vyměňují stoupačky a dělníci potřebují mít přístup do všech prostor. Předseda družstva přiznal, že dveře na půdu bývají přes den odemčené a zamykají se až na noc.“

„V tom případě by snad někdo mohl pachatele vidět. Jestli je tam spousta dělníků,“ poznamenala Fredrika.

Alex s trpkým výrazem zavrtěl hlavou.

„Zatím to vypadá, že ne.“

Pachatel po sobě zanechal jen minimum stop. V domě se nenašly žádné otisky prstů ani bot. Což bylo divné. Musel je mít přece mokré od sněhu.

„A co stopy na střeše?“ zeptala se Fredrika.

„Žádné použitelné. Než se tam dostali policisté, zavlál je vítr. Jediné, co máme, je ta prohlubeň ve sněhu nasvědčující, že pachatel pravděpodobně střelil vleže.“

Alexe znepokojovalo, že se policii zatím nepodařilo zastihnout přítele mrtvé ženy.

„Doma nebyl,“ vysvětloval Fredrice. „Zkoušeli jsme mu volat na mobil, ale nebere to. Pokud víme, je momentálně bez práce.“

„Je vůbec podezřelý?“ zeptala se Fredrika. „Myslím z té vraždy?“

„Ne,“ zavrtěl Alex hlavou. „Osobně o tom silně pochybuju. Sice to není žádný svatoušek, ale ta vražda byla podle mě moc perfektní na to, aby ji mohl spáchat člověk jako on. Nicméně oficiálně ho zatím vyškrtnout nemůžeme. Ukázali jsme jeho fotku všem očitým svědkům, kteří se pohybovali v ulici Nybrogatan v čase vraždy nebo těsně před ní. Nikdo z nich ho neviděl. Ačkoli těžko říct, jak dlouho pachatel na té střeše na oběť cíhal. Proto jsme uveřejnili výzvu pro veřejnost, aby se všichni, kdo ulicí procházeli v horizontu několi-

ka hodin před vraždou, neprodleně obrátili na policii. Počítám, že to bude strašná spousta lidí, a trochu pochybuju, jestli nám to k něčemu bude.“

Fredrika se zamračila.

„Můžeme si být aspoň jistí, že vrah chtěl skutečně zabít Josephine? Co když se jen spletl?“

„V tom případě by to snad zkusil znovu, ne?“

„Tím bych si nebyla tak jistá. Výstřel určitě vyvolal paniku a lidi se rozutekli do všech stran. Pochybuju, že by měl v takovém zmatku druhou šanci.“

Alex však Fredričině teorii příliš nevěřil. Kulka zasáhla zavražděnou do zad. Smrt byla nevyhnutelná a okamžitá. Nemohlo jít o mýlku. Na druhou stranu nedokázal pochopit, jak mohlo někoho napadnout střílet zrovna v takovém počasí. Odpoledne sice ještě tolik nefoukalo jako teď, zato hustě sněžilo.

„Uvidíme, až vyslechneme její rodiče,“ uzavřel dohady Alex a v autě se rozhostilo příjemné ticho. Většina kolegů měla z ticha fobii a raději v jednom kuse plácala o ničem. Fredrika byla ale jiná. Alex na ni úkosem pohlédl. Vypadala zamyšleně. Alex dobře věděl, že si na ni spousta kolegů brousí zuby.

Jak naivní.

Fredrika je zadaná. Dokonce vdaná.

Podle útržků drbů, které Alex zaslechl, je její manžel o hodně starší a byl to na univerzitě její profesor. Jestli je to skutečně pravda, se Alex nejspíš nikdy nedozví. Fredrika se k němu chová otevřeně, ovšem s osobními záležitostmi se mu nesvěřuje.

„Jaká byla zkouška?“ zeptal se.

Fredrika sebou překvapeně trhla.

„Jo, dobrá. Díky.“

Alex se rozhodl, že to zkusí.

„Vypadáš zamyšleně,“ poznamenal. „Děje se něco?“

„Ne, nic. Jenom Spencer pojede na služební cestu.“

„Takže budeš na děti sama?“

Fredrika vypadala, že neví, jestli se má smát, nebo brečet.

„No právě,“ povzdychla si. „Bez Spencera mi to dá docela zabrat. Ale nějak to snad zvládnou.“

Alexovi zazvonil mobil. Ozval se mužský hlas hovořící anglicky, který se představil jako člověk momentálně zodpovídající za personální otázky Šalamounovy obce. Zajímalo ho, co by mu Alex mohl povědět o Pederu Rydhovi.

Alex odpověděl to, co vždycky. Že jde o jednoho z nejschopnějších policistů, s nimiž se kdy setkal.

Telefonáty od novinářů neustávaly. Mrtvá žena je přitahovala stejně, jako předtím přitahovala náhodné kolemjdoucí na ulici. Zjistit identitu a adresu zavražděné i to, jakou minulost měl její přítel, jim zabralo necelou hodinu. Poté se zprávy začaly ubírat dvěma různými směry. Některé spekulovaly o rasově motivované vraždě a antisemitismu, jiné o možné souvislosti s organizovaným zločinem. Policie mlčela a Šalamounova obec byla ve svých vyjádřeních maximálně stručná.

Efraim Kiel se vzdálil z místnosti, kde právě předseda obce zodpovídal dotazy novinářů. Konečně se zdálo, že našli uspokojivé řešení v otázce obsazení postu bezpečnostního šéfa. Peder Rydh udělal na Efraima dobrý dojem. Nejraději by sice toto místo obsadil rovnou trvale, ale neměl na vybranou.

Už obvolal všechny tři osoby, které Peder Rydh ve svém životopise uvedl jako osoby referenční. Naposledy hovořil s Alexem Rechem, který mu poskytl přesně takové informace, v jaké doufal. A sice že Peder Rydh býval velmi schopný a oblíbený policista, jen je možná někdy trochu horká hlava, a leccos by se také dalo vytknout jeho dřívějšímu postoji ke slabšímu pohlaví. To byly jediné zápor, které Alex Recht zmínil.

„Jaký je váš osobní názor na okolnosti, kvůli nimž mu byla odebrána policejní legitimace?“ zeptal se Efraim na závěr.

„Jak to myslíte?“

„Považujete jeho chování za neomluvitelné, nebo pro něj máte pochopení?“

Po chvíli mlčení Alex odvětil:

„V té otázce nezastávám žádný osobní názor. Jen profesní. A ten sdílím výhradně se svými kolegy a nadřízenými.“

„Chápu,“ přitakal Efraim a hovor s poděkováním ukončil.

Papírování kolem obsazování postu bezpečnostního šéfa s radostí přenechal předsedovi obce. Poslední večer ve Stockholmu hodlal strávit sledováním vyšetřování případu zavražděné učitelky. Zajímalo ho, jakým směrem se bude ubírat. Měl sto chutí se předsedy obce zeptat, jak mohli proboha zaměstnat někoho, kdo žil s těžkým zločincem. To však nebyl jeho úkol. Vyvození důsledků přísluší vedení obce.

Z myšlenek ho vytrhl předseda. Měl roztěkaný pohled a čelo se mu lesklo potem.

„Další vražda?“ zeptal se Efraim suše.

„Doufejme, že ne,“ zavrtěl předseda obce hlavou. „Ale volaly nám hned dvě židovské rodiny, které spadají do naší obce. Vypadá to, že se ztratili dva desetiletí chlapci. Měli jet rovnou ze školy na tenisový trénink, jenže tam nedorazili. Nikdo netuší, kde by mohli být.“

Letmý pohled z okna připomněl Efraimovi, že venku panuje mráz a vánice.

Neštěstí nikdy nechodí samo.

Kdy už to lidé konečně pochopí?

Z rodičů zavražděné, sedících naproti Fredrice u kuchyňského stolu, vyzařoval smutek tak hluboký, až se zdálo, že je snad připraví o rozum. Výslech byl nevyhnutelný, ale Fredrika s Alexem se rozhodli, že nebude trvat dlouho.

„Co víte o příteli své dcery?“ zeptala se Fredrika.

Josephinini rodiče byli o něco starší, než čekala.

Ještě stále byli v šoku. Před chvílí se vrátili z nemocnice, kde se naposledy rozloučili s dcerou, a očekávalo se od nich, že život půjde dál. Jak, to bylo nad Fredričino chápání. Alex o tom určitě ví víc. Před několika lety mu zemřela manželka a stesk mu ve tváři zanechal nové, byť podle Fredričina názoru slušivé vrásky.

Slova se ujal Josephinin otec:

„Moc jsme toho nevěděli a taky jsme se o to příliš nezajímali. Doufali jsme, že si Josephine brzy uvědomí, co je to za člověka, a ukončí to.“

„Jak to myslíte, *co je to za člověka?*“ zeptal se Alex co nejneutrálnějším tónem.

„Chlap, který má výpis z trestního rejstříku delší, než je tóra, není zrovna člověk, kterého by rodiče chtěli za budoucího zetě.“

„Vám je tedy známo, že byl několikrát trestaný? Odкуда jste se to dozvěděli?“

Josephinin otec si povzdychl a zkrřížil ruce na prsou.

„Kontakty,“ podotkl suše.

Nejspíš u policie, pomyslela si Fredrika a usoudila, že bude lepší se v tom dál neštourat. Zdálo se, že Alex došel k podobnému závěru. Změnil téma:

„Věděli jste, že spolu bydlí?“

„Ano.“

„Byli šťastní?“

Josephinina matka ze sebe vydala něco mezi vzlykem a ironickým smíchem.

„Šťastní? To má být vtip?“

Zavrtěla hlavou. Naštvaně a zároveň smutně.

„Mám tomu rozumět tak, že vaše dcera nebyla ve vztahu spokojená?“ zeptala se Fredrika opatrně.

Anebo jste s jejím partnerem nebyli spokojení vy?

„Rozumějte si tomu, jak chcete. Neříkám, že štěstí může mít jen jednu podobu. Ale vztah mojí dcery – naší dcery – s tím člověkem nestál už od začátku za nic.“

„Byla to katastrofa,“ dodal otec zavražděné, který měl zřejmě pocit, že jeho manželka zvolila příliš mírná slova. „Dokázal akorát pořádat drahé mejdany a dělat problémy.“

„Neměl žádné zaměstnání?“ zeptal se Alex.

„Ne. Ale nějaké příjmy podle všeho měl.“

„Bil někdy vaši dceru?“ zeptal se Alex.

Oba rodiče na něj vytřeštili oči. Otázka je očividně šokovala.

„Ne, to je zcela vyloučeno. S něčím takovým by se nám Josephine určitě svěřila.“

Fredrika to sice za tak vyloučené nepovažovala, ale raději ponechala rodiče v jejich naivitě.

„Vídali jste se s Josephine často?“ obrátila list.

„Ano. Ačkoli od té doby, co spolu začali bydlet, trochu méně.“

„Podílela se nějak na jeho nelegální činnosti?“ vložil se znovu do hovoru Alex.

Fredrika viděla, že jeho otázka rodiče zasáhla stejně jako políček do tváře.

„Co se nám to tu sakra pokoušíte naznačit?“ obořil se na Alexe Josephinin otec. „Samozřejmě že ne.“

„Vybírala si Josephine podobné muže už v minulosti?“ zeptala se Fredrika ve snaze odpoutat pozornost od Alexovy otázky.

„Ne. To nikdy.“

Rodiče navždy zůstanou rodiči. Nikdy nehovoří o svých dětech na základě skutečnosti, nýbrž na základě svých představ a snů. A sny můžou mít někdy ke skutečnosti hodně daleko.

Fredrika pohlédla nejprve na hodinky a poté na Alexe. Neměli důvod truchlící rodiče zdržovat. Jejich odpovědi byly mechanické a jejich smutek bezedný. Povinností policistů bylo nechat je o samotě.

Fredrika děkovala osudu, že ji prozatím život velkých ztrát ušetřil. Jen jednou chybělo málo. Když měl Spencer vážnou autonehodu. Nechtěla si ani představovat, co by s ní bylo, kdyby to tenkrát nepřežil. V té době čekala jejich první dítě a Spencer se krátce předtím odhodlal k rozvodu se svou tehdejší manželkou.

A teď si chce na dva týdny odjet do Izraele. Takový nápad. Fredrika si nebyla jistá, co ji na tom irituje nejvíc, jestli fakt, že si její muž opravdu myslí, že je to tak narychlo proveditelné, anebo to, že ji by něco takového nikdy nenapadlo.

„Poslední otázka,“ ozval se Alex. „Co dělala Josephine, než začala studovat a učit v mateřské školce?“

V matčině obličej se mihl bledý úsměv.

„Josephinka se dlouho nemohla rozhodnout, čím chce vlastně být. Vyzkoušela všechna možná zaměstnání.“

„Dokonce i nemožná,“ doplnil otec a rychle ještě dodal: „Ale nic nezákonného.“

„Nejspíš měla moc ráda děti,“ pokračoval Alex.

„Vlastně ani nevím,“ pokrčila rameny matka. „Práce ji ale bavila, takže nejspíš ano.“

Fredrika s Alexem vstali a s úlevou vykročili do předsíně. Do říše smutku nikdo netouží cestovat s jednosměrnou jízdenkou.

„Měla vaše dcera nějaké nepřátele?“ zeptala se Fredrika mezi dveřmi.

„Pokud víme, tak ne.“

„Nepohádala se třeba s někým? Klidně i v minulosti.“
Rodiče svorně zavrtěli hlavou.

Vypadali zoufale opuštěně.

„Nemáme k vám někoho poslat? Nepotřebujete si s někým popovídat?“ otázala se Fredrika.

„Ne, děkujeme. Každou chvíli dorazí naši dobří přátelé.“

„V tom případě vám děkujeme za váš čas a dovolte, abychom vám ještě jednou vyjádřili upřímnou soustrast nad tou obrovskou ztrátou.“

Fredrika cítila, jak Alex při jejích posledních slovech ztuhl.

Znělo to příšerně vyumělkovaně. Jako replika z nějaké patetické divadelní hry.

„O průběhu vyšetřování vás budeme průběžně informovat,“ slíbil Alex a otevřel dveře na chodbu. „Kdyby vás ještě něco napadlo nebo jste něco potřebovali, můžete nám kdykoli zavolat.“

O chvíli později stáli venku na ulici.

A Fredrika si pomyslela, že Josephinin poslední den byl mimořádně mrazivý.

Alex Recht měl za sebou nezvykle dlouhý den. A nezvyklý začátek nového roku. Byl unavený a ze všeho nejvíc si přál jet domů. Jen co však vysadil Fredriku před jejím domem, zazvonil mu telefon.

Kéž je to Diana.

Jeho druhá životní láska, ve kterou po Lenině smrti už ani nedoufal.

Tak rád by teď slyšel její hlas.

Nebyla to ovšem Diana, nýbrž jeho nadřízený.

„Jak to šlo u rodičů?“ zeptal se.

„Žádná sláva. Nejsme o moc moudřejší.“

Alexův nadřízený zakašlal. Typický kuřácký kašel. Alex si nebyl vědom toho, že by jeho šéf kromě kouření holdoval ještě nějakým neřestem. Nepřestávalo ho fascinovat, jak si člověk může dobrovolně zkracovat život jediným špatným rozhodnutím.

„Právě mi volal předseda Šalamounovy obce,“ oznámil Alexovi.

Alex mlčky čekal na pokračování. Doufal, že ho nečekají žádné další špatné zprávy. Marně.

První zpráva pro něj nebyla žádnou novinkou.

„Věděl jsi, že se u nich uchází o místo bezpečnostního šéfa Peder Rydh?“

„Jo. Před chvílí mi volali kvůli referencím.“

„Cos jim řekl?“

„To, co vždycky. Že to byl skvělý policista, jen občas trochu prchlivý, a že se ne vždycky choval úplně korektně k ženám.“

Jeho nadřízený se znovu rozkašlal.

„Trochu prchlivý? To je tedy eufemismus.“

O tom neměl Alex chuť diskutovat.

Držel nad Pederem ochrannou ruku a nehodlal na tom nic měnit.

„To je ale směla, že to místo dostane právě on. Nemyslíš?“

„Proč?“ opáčil Alex.

„Uvědomuješ si vůbec, že s ním budeš muset spolupracovat?“

„Pracoval jsem s Pederem docela dlouho a nikdy s ním nebyl žádný problém.“

Věděl ovšem, že to není pravda, a jeho nadřízený ho na to neopomněl okamžitě upozornit.

„Nikdy s ním nebyl žádný problém? To myslíš vážně?“

Alex neměl nejmenší náladu pouštět se do takové debaty. Jeho nynější šéf sice Pedera osobně neznal, jenže stejně jako všichni ostatní dobře věděl, čeho se Peder dopustil.

„No dobře, špatně jsem se vyjádřil, uznávám.“

Vzpomněl si na začátek telefonátu.

„To ti předseda obce volal jenom kvůli Pederovi?“ zeptal se. „Snad taky nechtěl reference?“

„To opravdu ne. Zmínil se o něm jen na okraj. Volal kvůli něčemu jinému.“

„Můžeš být konkrétnější?“

„Dnes odpoledne se ztratili dva židovští chlapci. Nedorazili na tenisový trénink. Bylo po nich vyhlášeno pátrání a vypadá to, že to dostaneš na starost ty, jelikož máš s podobnými případy zkušenosti.“

To snad ne.

„Co je to za nesmysl? Copak můžeme vyšetřovat dva tak závažné případy současně? Vraždu a pohřešované děti? Jen my dva s Fredrikou? To nepřichází v úvahu.“

„Já vím. Vyřešíme to zítra. Ale pokud se ukáže, že spolu ty případy nějak souvisejí, stejně tě to nemine. V tom případě bys samozřejmě potřeboval posily.“

Proč by spolu vražda a pohřešované děti měly souviset? Jen proto, že se v obou případech jedná o Židy? Protože chlapci zmizeli v týž den, kdy došlo k vraždě? A co když utekli z domova a někde se schovali? Děti občas mívají dost podivné nápady. Třeba se kluci během pár hodin sami vrátí domů.

„Vyslechli jste jejich rodiče?“ zeptal se Alex a z celého srdce doufal, že se s nimi nebude muset setkat. Výslech Josephininych rodičů mu úplně stačil.

„Ano. A s pátráním nám pomůže stockholmská i státní policie. Ale zítra tě to nemine.“

No dobře. Zítra je zítra. Nicméně podle všeho to bude perný den.

„Pátrají po nich i členové obce. Sešli se ve svém sídle na Östermalmu a právě obvolávají všechny spolužáky, jestli se kluci třeba někomu neozvali. Říkal jsem si, že by bylo fajn, kdyby ses tam ještě cestou domů stavil.“

Proč proboha? Kdyby se ti kluci našli, tak by to snad jejich rodiče policii hned nahlásili, ne?

Bylo osm hodin. Alex chtěl jet domů. Popovídat si s Dianou, poslechnout si, co celý den dělala. Navečeřet se. Zavolat dětem. Kdyby to bylo opravdu potřeba, mohl by do Šalamounovy obce zajet v pozdějších hodinách. A nechat si přes noc zapnutý mobil.

Ke svému údivu však sám sebe uslyšel říkat:

„Tak dobře. Zajedu tam a pak ti zavolám.“

„Výborně. Co Bergmanová? Ještě zkouší s orchestrem?“

„Fredrika už je doma s rodinou,“ odsekl.

Měl potřebu se kolegyně zastat. Vzpomněl si na vrásku na jejím čele, na to, jak dnes vypadala ustaraně. Doufal, že se neblíží nějaké problémy. Teď se bude muset soustředit na práci. Bojovat na dvou frontách se nevyplácí.

Vánice mezitím propukla naplno. Při své druhé dnešní cestě do sídla Šalamounovy obce nezahlédl Alex na ulici skoro ani nohu. Chodníky lemovala jen zasněžená auta. Tichá a nehybná.

Nic tak nerozbouří emoce jako děti v ohrožení. Proto Alexe nikterak neudivilo, když v sídle Šalamounovy obce spatřil dav lidí, kteří přišli podpořit rodiče zmizelých chlapců a pomoci s pátráním.

Okamžitě si ho všiml předseda obce.

„Nějaké nové zprávy?“ zeptal se téměř prosebně.

Upravit si brýle, které mu sjely až na špičku nosu. Černou jarmulku na temeni měl nasazenou nakřivo.

„Bohužel,“ odpověděl Alex. „Vlastně jsem se vás chtěl zeptat na totéž.“

Předseda obce smutně zavrtěl hlavou.

„Ani stopa.“

„Nemyslíte, že ti kluci prostě jenom utekli?“

„Ne. Kam by šli? Venku je minus pět stupňů a chumelí.“

Alex otevřel ústa, aby pronesl něco v tom smyslu, že většina zmizelých dětí se ztratí dobrovolně a rychle se najde, ale vtom spatřil někoho, koho už hodně dlouho neviděl.

Pedera Rydha.

Vzedmula se v něm mohutná vlna citů. Peder byl u toho, když Alexova kariéra dosáhla vrcholu a když Alex dostal za úkol vést vlastní nezávislý tým vyšetřovatelů. Pedera si do týmu vybral sám a o pár týdnů poz-

ději se k nim připojila Fredrika. Časem vytvořili nejlepší tým, v jakém kdy Alex působil.

Stesk ho pátil jako dezinfekce v otevřené ráně. Teď řídí podobný komorní tým, jenže bez Pedera. Kdy se vlastně viděli naposledy?

Pokud nepočítá loňské náhodné setkání ve městě, musí to být několik let.

Peder seděl u stolu a soustředěně hleděl do jakýchsi papírů. Uplynulé roky zanechaly na jeho tváři zřetelné stopy. Vypadal však zoceleně a klidně.

„Promiňte,“ omluvil se Alex předsedovi a zamířil k Pederovi. Když byl jen kousek od něj, vzhlédl Peder od papírů a po tváři se mu rozlil úsměv tak široký, až se Alex musel několikrát zhluboka nadechnout, aby mu nevyhrkly slzy.

Oba muži se pevně a mlčky objali.

„Vypadáš dobře,“ prohodil Alex, když se pustili.

„Díky,“ usmál se Peder. „Zítřka tu nastupuju, ale potřebovali mě už dneska večer.“

Po tváři se mu mihl záblesk vzdoru, pro něj tak typický.

„Co mi můžeš říct o těch ztracených dětech?“ zeptal se ho Alex.

Posadili se ke stolu. O soukromých záležitostech si budou muset promluvit jindy a jinde.

„Moc toho není. Odpoledne nedorazili na tenis a nikdo z jejich kamarádů neví nic o tom, že by měli nějaké jiné plány.“

„Mluvil jsi s jejich rodiči?“

„Jo. Obě matky sedí tamhle,“ naznačil pohledem Peder. „Tátové hledají venku.“

Jako by to k něčemu bylo. Rojnice v centru Stockholmu? V takovém počasí?

„Na první pohled to vypadá, že jde o harmonické rodiny. Táta jednoho z kluků sice působí trochu labilně,

ale nedokážu odhadnout, jestli je to momentální situací, nebo jestli je takový pořád.“

Jak by to u tak čerstvého případu mohl vědět? K labilitě může mít navíc člověk tisíc nejrůznějších důvodů.

Peder ztišil hlas:

„Vypadá to, že předsednictvo obce má kontakty u policie.“

„Taky jsem si všiml,“ přikývl Alex.

„Za poslední hodinu jsem několikrát zaslechl hlavně jedno jméno. Eden Lundellová. Nikdy jsem o ní neslyšel. Říká ti to něco?“

Eden Lundellová. Tak silná žena, že by byla schopná sama vyhlásit válku kterékoli zemi na světě. Alex s ní spolupracoval pouze na jednom případě, to mu ovšem bohatě stačilo k tomu, aby si na ni udělal názor. Veskrze pozitivní.

„Jo,“ řekl. „Je to výjimečná žena.“

„Tak výjimečná, že by dokázala najít dvě zmizelé děti a objasnit úkladnou vraždu?“ zeptal se Peder.

„Pochybuju, že by se v tom angažovala.“

„Proč?“

„Protože je to velitelka protiteroristické jednotky tajné policie.“

Je prostě skvělý.

Její milovaný manžel sice není dokonalý, jako ostatně nikdo, ale jedno se mu musí nechat. V posteli to opravdu umí. Což je také jeho štěstí. Jinak by si Edenino srdce nikdy nezískal.

Eden tlumila výkřiky o jeho rameno. Přitáhla ho k sobě blíž a pevně ho objala nohama. Srdce jí bušilo jako pronásledovanému zvířeti. Na prsou cítila jeho zpocenou hrud'. Pak Mikael znehybněl a Edenin tep se pomalu začal vracet do normálu.

Eden byla spokojená. Tohle si dá líbit.

Mikael z ní sklouzl a lehl si vedle. Povlečení se mu lepilo na kůži. Objal manželku jednou rukou a oddychoval jí na krk. Eden věděla, jak důležitá je pro něj blízkost, a strpěla to. Aspoň na chvíli.

„Můžu si zapálit?“ zeptala se.

„Krucinál, Eden.“

„Zeptat se snad můžu, ne? Co kdybys jednoho dne souhlasil?“

„Na to sakra zapomeň.“

„Musíš pořád tolik klít? Nemají to náhodou kněží zakázané?“

„Já ne.“

Eden manžela nepřítomně pohladila po ruce. V ložnici byla ještě cítit malířská barva a zvenku zazníval

tlumený hukot aut. Tlumenější než obvykle. Většina lidí si nejspíš řízení v takové chumelenici rozmyslela.

Prodat nudný domek na kraji města a přestěhovat se do centra byl Edenin nápad. Přesvědčit Mikaela sice nebylo snadné, ale když vyrukovala s argumentem, že se díky kratšímu dojíždění do práce bude moct víc věnovat rodině, manžel nakonec kapituloval.

„To před chvílí zvonil můj nebo tvůj mobil?“ zeptala se Eden a opřela se o loket.

„Určitě tvůj,“ odpověděl Mikael. „Normální lidi si totiž telefon před milováním vypínají.“

Milování? Eden by nejspíš použila vulgárnější výraz.

„To nemyslíš vážně,“ ozval se Mikael a zvedl hlavu z polštáře, když Eden vstala z postele.

„Jen se mrknu, kdo volal,“ omluvila se Eden a nahá si došla do předsíně pro kabelku.

S mobilem v ruce se posadila na okraj postele.

Mikael jí přístroj vyškubl.

„Dej mi ho!“ utrhla se na něj.

Občas se přistihla, že mluví podobně jako její dcery. Chrlí krátké příkazy a očekává, že se jim ostatní podřídí. Ovšem v prosazování své vůle by ji dvojčata hravě strčila do kapsy. Mikael sice občas říkával, že on i děti skáčou, jak Eden píská, jí to ale připadalo jako nespravedlivé obvinění.

Copak můžu za to, že jsou ostatní lidi takoví slaboši?

Mikael jí mobil s povzdychem podal a Eden si přešla novou zprávu v hlasové schránce. Od předsedy Šalamounovy obce.

„Eden, nevím, jestli jste ve Švédsku a sledujete zprávy, ale dnes se nám přihodilo několik ošklivých incidentů. Odpoledne přímo před školou někdo zastřelil naši učitelku, a navíc pohřešujeme dva desetileté chlapce. Až budete mít chvílku, zavolejte mi, prosím.“

Eden vrátila telefon do kabelky a lehla si na Mikaelovu nataženou paži. Mikael se zatvářil spokojeně.

„Něco důležitého?“ zajímal se.

„Nic, co by nepočkalo do zítřka.“

O zastřelené učitelce už Eden slyšela, nicméně zpráva o pohřšovaných dětech pro ni byla novinkou.

Měla bych se znepokojovat? Ne.

Předseda Šalamounovy obce z nějakého záhadného důvodu dospěl k názoru, že se v případě jakékoli vy-
hrocené situace může spolehnout na její pomoc. Což
byl mírně řečeno chybný předpoklad. Eden k přísluš-
níkům svého národa necítila žádnou loajalitu.

„Co kdybychom v březnu jeli na dovolenou?“ navrhl
Mikael.

Cože?

„Na dovolenou? A kam?“

„Někam do tepla. Jenom ty, já a holky.“

Jako by někdy jezdili na dovolenou ještě s někým.

„Nevím, jestli se budu moct utrhnout z práce.“

„Proč ne? Když to nahlásíš s předstihem...“

„O tom už jsme snad mluvili. Víš, že mezi tvojí a mo-
jí prací je rozdíl.“

Mikael byl kněz a Eden ho za to milovala. V jeho
světě bylo možné úplně všechno. Zdálo se, že jediná
hranice, kterou uznává, je nebe. Jeho naivní představa
o čase a pracovních povinnostech však Eden nepřestá-
vala rozčilovat a zavdávala příčinu k mnoha manžel-
ským hádkám.

Ačkoli teď už se nepohádali docela dlouho. Měli za
sebou příjemné a klidné Vánoce a ani leden jim nepři-
chystal žádná překvapení. Eden dokonce stíhala vyzve-
dávat děti ze školky jako normální maminka.

Normální maminka. Taková, co nemá sto chutí zařvat
tak sakra dělejte, když jí dcerky nedočkavě chtějí vyprá-
vět, co všechno ve školce celý den dělaly, a s dětskou sa-
mozřejmostí jí hrdě ukazují výkresy, keramické výtvo-
ry a další nesmysly, které si většina dospělých vystavuje

na stole v práci. Eden by je však nejradši zahodila do krabice s haraburdím v garáži.

Ne že by nechápala, že jsou děti na svoje díla pyšné, zastávala však názor, že lhaním by jim prokazovala medvědí službu. Ošklivé je prostě ošklivé a basta.

„Jak dlouho myslíš, že ještě zůstaneš u tajné policie?“ zeptal se Mikael.

Hurá, zaradovala se Eden v duchu. Takže nápad s dovolenou už ho snad opustil.

„Co je to za otázku?“ namítla. „Vždyť tam pracuju teprve něco přes půl roku.“

„Znám tě jako svoje boty, Eden. Víím, že nikde dlouho nevydržíš.“

Eden se zahleděla ke stropu.

Že by měl Mikael pravdu?

Možná. A možná taky ne.

„Nějakou dobu tam určitě ještě zůstanu,“ odpověděla. „Až mě přestane bavit tahle pozice, je u nich spousta dalších zajímavých postů.“

„U nich? Snad u nás, ne?“

Ne. Eden se zařekla, že se podruhé nedopustí té chyby jako v Londýně. Přílišná loajalita někdy škodí.

„Hned jsem zpátky,“ prohlásila a znovu vstala z postele. Už nedokázala dál odolávat chuti na cigaretu.

„Nikdy jsi nebyla moc romantická,“ poznamenal Mikael tónem, který nebyl ani trochu ironický. To Eden poněkud znepokojilo.

Hodila to však za hlavu. Z toaletní taštičky v koupelně vytáhla krabičku cigaret a zapalovač. Pootevřela okno a zapálila si. Zatímco slastně vyfukovala první kouř, zavřela oči a naskočila jí husí kůže. Jen pár šluků.

Do koupelny zabloudilo několik sněhových vloček, které jí na nahé kůži ihned roztály.

Jako obvykle zhasla cigaretu pod tekoucí vodou v umyvadle a nedopalek spláchla do záchodu. Zatímco si čistila zuby, znovu jí zazvonil telefon.

Copak je tak těžké pochopit, že Šalamounově obci nechce ani nemůže pomoci?

Vrátila se do ložnice.

Tentokrát ovšem telefonoval její nadřízený – generální ředitel tajné policie Buster Hansson.

„Máme problém,“ oznámil. „Efraim Kiel je zpátky ve Švédsku.“

Telefon jí vyklouzl z ruky a dopadl na zem.

„Co se stalo?“ zeptal se polekaně Mikael a posadil se na posteli.

„Nic,“ zavrtěla hlavou Eden a telefon zvedla.

V nitru ovšem prožívala chaos.

Efraim Kiel. Uměla si představit hned několik důvodů, proč by se měl znovu objevit ve Švédsku.

Žádný z nich přitom nevěstil nic dobrého.

Bylo před půl devátou a Fredrika Bergmanová seděla sama v kuchyni s hrnkem čaje. Spencer zůstal v ložnici, přesně jak ho požádala. Diskuse ohledně jeho případné cesty do Jeruzaléma byla nezvykle trpká. Ukázalo se totiž, že mají zcela odlišné představy o tom, co je či není proveditelné a co můžou jeden od druhého požadovat.

„Jak bys zareagoval ty, kdybych na tebe zničehonic vybalila, že jedu na dva týdny na zájezd s orchestrem?“ zeptala se Fredrika.

„Jestli si myslíš, že doma děláš všechno ty a já se jenom dívám, tak to není pravda,“ namítl Spencer.

Jako by to nějak souviselo s Fredričinou otázkou.

„Co tím myslíš?“ ohradila se Fredrika. „Mám ti snad být vděčná, že se o rodinu a o domácnost nemusím starat sama?“

Spencer se dopustil té chyby, že odpověděl dost pohrdavě:

„Moje služební cesta do Jeruzaléma se dá jen těžko srovnávat s tvým hraním na kytaru v Číně.“

V tu chvíli se Fredrika přestala ovládat, což pro ni jinak vůbec nebylo typické.

„Copak sakra hraju na kytaru? A v Číně? Co tě to napadlo? To už jsi senilní, nebo co?“

Její replika se stala pomyslným prvním výstřelem zcela nedůstojné hádky.

Nyní seděla sama v kuchyni. Kytara. V Číně. Fredrika proti své vůli vyprskla smíchy. Polovina jejích kamarádek už by jí nejspíš poradila, aby okamžitě zažádala o rozvod.

Do háje, Spencere, vzpamatuj se.

Nejsilnějšími stránkami jejich vztahu byly vždycky bezpodmínečná důvěra a schopnost o všem otevřeně mluvit. Po všechny ty roky, kdy svůj vztah před okolím tajili, jelikož byl Spencer ženatý, věděli, co od sebe vzájemně můžou očekávat. Spencer Fredriku nikdy nezklamal falešnými sliby. Jejich situace byla už tak dost komplikovaná, a ještě aby si ji víc komplikovali lží.

Fredrika unaveně přejela rukou po desce stolu. Těhož stolu, na němž se před dvěma dny se Spencerem vášnivě pomilovali, zatímco děti byly u Fredričiných rodičů. Fredrika doufala, že rodiče hlídání baví, protože dva týdny sama s dětmi by bez jejich pomoci nezvládla.

Kdyby jen všechno nebylo tak křehké.

Nikdy si nemyslela, že bude mít všechno, o čem snila. Spencera.

Děti.

Hudbu.

Musí se Spencer hádat zrovna teď, když je konečně všechno podle jejích představ? Anebo si začala ona? Přitom se tolik bojí, že o všechno přijde.

Vtom za sebou uslyšela Spencerovy kroky.

„Mrzí mě, jestli jsi naštvaná,“ prohlásil. „Máš pravdu. Dva týdny jsou moc dlouho.“

Posadil se naproti ní ke stolu.

Dokonce i v pyžamu mu to slušelo.

Fredrika naklonila hlavu k rameni a přemýšlela, jak by asi zareagovala ona, kdyby sama dostala nabídku jet na služební cestu do Izraele.

Byla bych nadšená.

„Jeď,“ řekla. „Já to tu nějak zvládnou.“

„Ale to bys tu byla dva týdny s dětmi sama.“

Anebo celý život, jestli tě budu takhle uzurpovat.

„Nějak to zvládnou. Poprosím mámu, aby mi pomohla.“

Spencerovi se po tváři rozlil úsměv.

„Děkuju.“

„Neděkuj,“ namítla Fredrika. „Někdy mi to vynahradíš.“

Spencer vstal a obešel stůl.

Položil jí ruku na rameno.

„Půjdeš si lehnout?“

„Jenom se kouknu, jestli mi náhodou někdo nevolal.“

Práce.

Fredrika unaveně vylovila z kabelky telefon, aby se podívala, jestli se po ní nesháněl Alex. Třeba se večer objevila nějaká nová fakta, na která by zítra ráno měla být připravená.

Otřásla se zimou. Měla pocit, jako by chlad pronikal zvenčí stěnami i podlahou. Za okny stále padal sníh a pohřbíval vše, co se mu připletlo do cesty. Fredrika se schoulila na židli a otevřela novou textovou zprávu od Alexe oznamující zmizení dvou desetiletých chlapců, které budou nejspíš od zítra muset vyšetřovat. Pokud se tedy kluci do té doby v pořádku nenajdou.

Fredrika měla pocit, jako by se vrátila o čtyři a půl roku zpátky. Tehdy ještě jako nováček v Alexově týmu strávila několik letních dní marným bojem s časem. Z vlaku jedoucího do Stockholmu se ztratila malá holčička. Fredrika si stále pamatovala její jméno.

Lilian Sebastianssonová.

Její první závažný případ.

Byla v týmu jediná civilistka bez policejního vzdělání a záhadná svobodná třicátnice, která zásadně ne-

mluvila o svém soukromí. Potají totiž spala se svým bývalým profesorem a namlouvala si, že to není muž jejího života.

Teď rázně vstala ze židle. Kéž jsou ti pohřešovaní kluci aspoň někde v teple, modlila se v duchu. Venku by dnes v noci nejspíš nepřežili.

KONEC

Útržek II

